

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 1. Gentium vocatio ob Iudæorum pertinaciam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

Apo. 12. 14 quod, cum Draco eam periequeretur, *causa sumi mulieri a DEO ala dua*, non columbae timidae, sed *aquila magna ac robusta, ut volaret in desertum, in locum suum: ubi alebatur per longum tempus.* Quae figura significat, diuinam prouidentiam duplicem Ecclesiae suae affectum tribuere, non timoris, sed amoris & zeli: alterum gloriae ipsius DEI; alterum salutis proximorum: qui acuit in ea famem conuersionis eorum, ad sui creatoris gloriam dilatandam. Quibus alis *dfugit ex loco persecutionis*, quemadmodum Magister eius illi commendauit; non ex timiditate, aut ob cruciatus euadēdos; sed quod nullum ibi fructum faciat; nec cibum inueniat, quem esurit. Ideoque ex DEI ipsius inspiratione confert se in solitudinem, ac desertum, alias scilicet ciuitates & loca peccatorum, quae aeterna sua praedestinatione illi preparauit, ubi alatur esca illa animarum, quam tantopere appetit. Licet bit quoque has duas Ecclesiae alas dicere, esse feruentes Concionatores, & Euangelij ministros, qui praecipuae sunt mystici huius corporis alae: quoadmodum auis alae, partes sunt praecipuae corporis eius naturalis. Quorum ministrorum munus est, binos prodire ad praedicandum, charitate scilicet unitos: sic enim *CHRISTVS D. N. e binos mittebat suos discipulos*, ad fidem per mundum dilatandam, & Ecclesiam deducendam ad infidelium deserta, apud quos nunquam alias fuerat, ut ibi alatur, & saturetur animabus, quas tanquam escam in corpus suum traiecerit.

§. 1. *Gentium Vocatio ob Iudaeorum pertinaciam.*

a Mat. 15. 24 **Q**UENIENS admodum euenerit, quod diximus, incipiemus ostendere ex occasione: quam accepit Christus D. N. (sicut ipse duabus his parabolis praedixit) transferendi Ecclesiam suam ad Gentium desertum, ob Iudaeorum repugnantiam, qua ipsius praedicationi resisterunt. Cum enim ipse met e caelo, ad eos vocandos, descendisset, ut suam Ecclesiam legemque Euangelicam, quam affererat, in eis plantaret, colligendo, quemadmodum ipse dixit, *a oues, quae perierunt domus Israel*: ipsi vero se rebelles huic uocationi exhiberēt, etiam cum postea per Apostolos vocarentur: decreuit occultis suis, sed iustis iudicijs, eos deserere, *transferens ab eis regnum Dei*, quod est vera Ecclesia; & Scripturas sacras, Sacramenta, & Sacrificia, quibus illud innotuit; & transferens illud ad gentes, quas adeo efficaciter uocauit, ut Euangelij praedicationem admittentes, copiosos fructus proferrent: quibus Ecclesia famem huiusmodi ciborum satiaret.

c. 1. Cor. 10. 11, **H**ORVM omnium insignem & iucundam habemus expressam imaginem in Historia, quam refert primum caput RUTH, si enim ex Apostoli regula, *omnia*, quae instrumenti Veteris Patribus eueniebāt, *in figura contingebant illis*, rerum aliarum, quae in Nouo erant ventura: quis negabit latere mysterium in eo, quod *ELIMELECH* Bethleemita cum coniuge *NOEMI* duobus-

duobusque filijs MAHALON, & CHELION, non habentes quod in sua patria comederent, eo quod facta esset fames in terra, illam defererent, & abirent, ut peregrinarentur in regione Moabide, terra scilicet gentilium: in qua mortuo parente, duo eius filij ducerent vxores Moabitidas; ibique ad mortem vsque permanerent: ipsa verò Noëmi, quæ sola superstes erat, conuerteret RUTH Moabitidam; cum qua tandem in patriam rediret, ex qua exiuerat: Hoc inquam totum fuit procul dubio viuum quoddam exemplar & imago desertionis Iudæorum; & Vocationis, Conuersionisque gentilium, de qua nunc agimus. Nam (quemadmodum Glossa interlinearis dicit) ELIMELECH, qui ciuis erat Bethlehemiticus, interpretatur; DEVS meus Rex; & figura est IESV Christi Seruatoris nostri, qui iuxta personæ suæ dignitatem est verus DEVS, Rex æternus, & Dominus vniuersæ creaturæ: quamuis secundum humanitatem sit Patre suo minor, quem ipse DEVM suum appellauit, cum dixit: *ascendo ad Patrem meum, & Patrem vestrum. Deum meum, & Deum vestrum.* Hic Dominus fuit ciuis Bethlehemiticus, natus, quæ homo in Bethlehem, vbi cæpit se mundo manifestare; & cū Angelorū musica celebravit sponsalia sua cum Ecclesia; quæ eò venit, ad ipsum, ut talem sponsum agnosceret: quæ Ecclesia significatur per NOEMI, quod interpretatur *pulchra*. ex hac enim desponsatione ad eò insignis ei accedit puritas & pulchritudo, ut idem cælestis Sponsus de ea dixerit: *e tota pulchra es amica mea, & macula non est in te.* Diuinus hic Elimelech duo filiorū generauit, dum in hac vita mortali degeret: ut familiæ suæ successiōnem propagarent; doctrinamque suam in mundo promulgarent. Hi autem fuerunt S. Apostoli, quibus Episcopi, & Pastores Ecclesiæ succedunt; & Septuaginta duo Discipuli, quibus succedunt reliqui Magistri siue Doctores, & Concionatores, cæteri que S. Euangelij ministri, qui animarum conuersionem promouent. Vtrumque hoc filiorum genus significabant duo filij Elimelech, MAHALON, quod interpretatur *à principio*, & CHELION, quod significat *consummationem*. Apostoli enim primi fuerunt filij IESV Christi, qui principium est nostrorum omnium bonorum: fueruntque Spiritus S. primitiæ, quo ad excellentiam eius donorum: reliqui verò Discipuli, Magistrum suum in amore imitantes, plenitudinē & perfectionem legis sunt consecuti; sensimque perfecerunt opus conuersionis animarum, quod Magister eorum cæperat: vtrisque Apostolis, scilicet ac Discipulis, prædicantibus cælestem eius doctrinam in vniuersa Iudæa; & pro viribus laborantibus, ut omnes Hebræi conuerterentur. Qui tamen vsitatâ suâ pertinaciâ *semper Spiritui Sancto resisterunt*, & Euangelio Sancto contradixerunt. Ex quo orta est fames illa spiritualis, quæ diuino nostro *Elimelech* occasione fuit, ut cum Sponsa sua Ecclesia, duobusque filijs, Apostolis ac Discipulis Iu-

Christus Elimelech.

1 Ioan.: 0.
17.

Noëmi Ecclesia.

Cant. 4. 7.

Act. 7. 51.

deam defereret: quia non inueniebantur spirituales cibi, quos desiderabat, ut iuxta magnum suum feruorem, famem suam exsatiaret.

Huc spectabat mysticum illud factum Christi Seruatoris nostri, cum imminente sua passione videns exiguum fructum, quem à Scribis & Phariseis, cæterisque infelicis Ierusalem habitatoribus percipiebat, cum mane quodam esuriens videret sicut arborem vnam secus viam, venit ad eam; & nihil inueniens in ea, nisi folia tantum, maledixit illi dicens: nunquam ex te fructus nascatur in sempiternum: & arefacta est continuo ficulnea. Hoc inquam factum significauit, infelicem illam ciuitatem, eiusque progeniem, ob grauissima eorum peccata deferendos esse, tanquam steriles & infructuosos: & quoniam in eis optatum cibum non inueniebat, se cum Ecclesia sua transiturum ad gentium nationes, apud quas optatum cibum inueniret. Huius & illud figura fuit: quod non in ipsa ciuitate Ierusalém, sed h extra portam eius (ut perpendit Apostolus) passus fuerit: significauit enim, copiosorem sue passionis fructum se gentibus communicaturum, id quod & Apostoli & Discipuli ipsius executioni mandarunt, quemadmodum aperte protestati sunt illustres illi duo supremi huius Redemptoris filij Paulus & Barnabas: qui tanquam duæ Ecclesiæ alæ, eam per orbem totum deducebāt: *inconstanter dicentes Iudæis: vobis oportebat primum loqui verbum Dei: sed quoniam repellitis illud, & indignos vos indicatis æterna vite, ecce conuertimur ad Gentes, sic enim præcepit nobis Dominus: ut sic impleatur quod scriptum est: k posui te in lucem Gentium, ut sis in salutem usque ad extremum terre. Quare idem Apostolus dixit Iudæorum delicto salutem esse Gentibus, & eorum diminutionem, diuitias Gentium. diuisi enim sunt Apostoli, ac Discipuli per omnes mundi nationes ac prouincias: & peregrinantes in regione Moab, totaque Gentilitate, acceperunt sponas, dum particulares in prouincijs fundarunt Ecclesias, quas ut proprias gubernarunt usque ad sanguinis effusionem: ut ita fidem ibi, religionem Christianam, & Catholicam Ecclesiam plantarent; quæ Ecclesia, illis e medio sublatis, mansit sicut Noëmi vidua, & absque filiis in regione Moab. Sponsus enim eius Christus in cælum ascendit; eiusque primi filij ad quietem suam apud Patrem cælestem: illa verò exemplo ac doctrina sua conuertit Ruth Moabitidam, figuram gentilitatis; educens eam ab Idololatria & erroribus, in quibus vixerat; ac deducens ad veram religionis cognitionem, quam professam est Heroicis illis verbis: *in quocumque perrexeris, pergam: & ubi morata fueris, & ego pariter morabor. Populus tuus, populus meus; & Deus tuus, Deus meus. n O altitudo diuitiarum sapientie & scientie Dei, quam incomprehensibilia sunt iudicia eius, & inuestigabiles viæ eius!* populus enim qui prius erat Deo gratissimus cibus, factus est postea ob sua peccata omnino detestandus; ipsumque DEVM prouocans ad illum ex ore suo eijciendum; qui verò prius ob suas iniquitates in odio erat, factus est cibus electus, &*

g Matt. 21.
19.
Christus ex-
tra portam
passus.

h Hebr. 13.
12.

i Act. 13. 46.

k Isai. 49. 6
Rom. 11. 14.

m Ruth. 1.
16.
n Rom. 11. 33.

Deum
time.

ipſi Deo incorporatus, factus viuū Eccleſie eius mēbrūndq; ad vtriuſq; exēplū, ne quādo iuſtus ſuperbiat, fiatq; inſolēs ex bonis, quæ accepit nec peccator ſe ſcōtrahat, ac deſperet propter mala, quæ patrauit: qui enim hodie eſt o *vas honoris*, poterit ob negligētiā ſuā in *vas mutari cōtumelia*: ſicut cōtra, qui hodie eſt *vas cōtumelia*, poteſt ex diuina Dei gratia, in *vas mutari honoris*.

§. 11. *Admiranda alia Vocationes.*

SED quoniam nunquam pertinaciæ & reſiſtentiæ deerunt in hominibus, qui ſuapte natura ſunt inſtabiles; nec fames cōuertēdi peccatores, quæ in Chriſto eſt, ſaturabitur vſq; ad finem mundi: inde fit, vt idem, quod Iudeis & Gentibus euenit, fuerit cōtinuatum diuerſis temporibus in varijs Aſiæ, Africa, & Europæ nationibus: alijs ſemel acceptam fidem relinquentibus, Deoq; alias in earum locum vocante, vt eam reciperēt, iuxta id quod in libro Iob ſcriptum eſt: *a cōteret multos & innumerabiles, & ſta- refaciet alios pro eis*. Si enim Dæmon inſatiabiliter animas eſurit, vt ſua condant inferna: quid mirū, ſi Chriſtus D. N. ſit etiam inſatiabilis, vt iuſtis animabus condant ſuos celos. Ideoq; cū permittit, Dæmonē aliquas prouincias vel nationes ob earū peccata arripere: ipſe alias ex eius poteſtate eruit, vt ſibi Eccleſiæq; ſuæ eas adiungat. Et quoniam recentia, & quæ in oculis noſtris quaſi verſantur, plus mouent, quàm præterita: conijciamus attentē oculos in ea quæ hiſce tēporibus acciderunt. Videmus. n. multas Nationes Septentrionales ab Eccleſia defeciſſe: ſed eiſdē temporibus non defuerunt alię multę, quæ eidē ſe Eccleſiæ adiunxerunt: cui dedit DEVS alas tanquam aquila magna, vt per maria ipſa volans, ſedē ſuā apud Iapones, Chinas, aliasque Orientaliū & Occidentaliū Indiarū prouincias figeret. Quāuis. n. in ſpecie videatur hāc viam aperuiſſe inſatiabilis hominū & ſacra auri, argenti, aromatum, aliarumq; rerum pretioſarum fames, quæ in illis regionibus inueniuntur: at infinita DEI D. N. prouidentia, hac occasione medioque uſus eſt, vt famem ſalutis animarū, qua ipſe laborat, ſaturaret: excitando operarios Euangelicos: qui ad prædictas regiones ſe conferant, cum fame inſatiabili, non auri, aut gemmarū: ſed animarum, & plurium animarum, quibus cœli condantur. In hanc piam occupationem variarum regionum viri pij incubuerunt, qui ſunt b *gemmarum pretioſarum negotiatores*: pro quibus comparandis omnia temporalia, quæ habebāt, vendiderunt ac reliquerunt, ad quos adiuuandos erexit idem Dominus hoc ipſo tempore Patrem & Patriarcham noſtrum S. Ignatium, minimæ noſtræ Societatis IESV. Fundatorem: cuius Religioſi Profeſſi, ex particulari voto, tenentur eſſe veloces Eccleſiæ alæ, vt volent, diſcurrantque per varias regiones ad Hæreticos & infideles, ad plantandam aut reparandam in eis fidem & religionem Chriſtianam: explentes Iſaiæ Prophetiam di-

o Rem. 9.
21.

a Iob. 34. 24.

Deus Eccle-
ſiæ ruinas
reſtaurat.

b Matt. 13.
45.

S. Ignatius.

centis